Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 246

Anadolu Yakası
İşçi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyatı 25 Ykr * Ekim 2005

Ortak sorunlarımıza ortak çözümler üretmek için

Kurultay Hazırlık Komiteleri'ne...

Öncü İşçiler Kurultay Hazırlık Komitelerine!

Sınıf hareketinin önünde duran sorunlar ağırlaştığı ölçüde, işçi sınıfı sessizliğe, tepkisizliğe daha bir sürükleniyor. Hareketsiz ortam işçi sınıfının özgüvenini zedelerken umutsuzluğu pekiştirmektedir. Buna sermayenin azgın saldırılarına rağmen sendika ağalarının pervasız ihanetlerini ekleyince, tablonun bu haliyle pek iç açıcı olmadığı açıkça görülüyor.

Bölgemiz Kartal/Pendik'te emek-gücünü satarak geçinen onbinlerce işçi olarak, bu tablodan çıkan tüm sorunları diğer sınıf kardeşlerimiz gibi bizde yaşıyoruz. Bizi sömürerek servetine servet katan asalak patronlar, bir yandan işsizlik sopasını tepemizde sallayarak, her dayatmayı kabule zorlarken, İMF-TÜSİAD reçetelerini pervasızca uygulayan hükümet de, yasal düzenlemelerle kölelik zincirlerimize yeni halkalar eklemektedir. Bu sayede ürettiğimiz servet arttıkça, bizim sefaletimiz de derinleşmektedir. Başka bir ifadeyle bizler, zenginlik üreterek yoksullaşıyoruz.

Şimdi temel soru şudur: Sınıfımızın iliğini sömüren bu kölelik koşullarına daha ne kadar katlanacağız?

İşçi kardeşler!

Kapitalistler, hem asalak hem de azınlık oldukları halde bu akıl almaz duruma bizi nasıl mahkum edebiliyorlar? Bu soruya biraz kafa yoran her işçi, patronların en büyük avantajlarının tepeden tırnağa örgütlü olmaktan geldiğini bilir. Tabi bizim en zayıf tarafımızın örgütsüzlük olduğunu da. Oysa kapitalistlerin örgütlü bir şekilde yaptığı dayatmalar, ancak örgütlü bir karşı duruşla boşa düşürülebilir.

Bizler Kartal/Pendik bölgesinden ilerci/öncü işçiler olarak bu gidişi tersine çevirmek için harekete geçme zamanının geldiğini düşünüyoruz. Sermayenin bizi yıkıma sürükleyen örgütlü saldırılarına, artık gücümüzü birleştirerek karşı duracağız.

Elbette bunun ilk adımı örgütlenmektir. Örgütlenmemiz önündeki engelleri yıkmak için de öncelikle aynı tezgahta, aynı fabrikada aynı sanayi sitesinde/bölgesinde çalıştığımız diğer sınıf kardeşlerimize güveneceğiz. Bunun için diyoruz ki; kaygıları, önyargıları, güvensizlikleri bir kenara bırakalım, birlik olalım, örgütlü gücümüzü asalak sermaye sınıfına gösterelim.

Aralık ayında düzenleyeceğimiz İşçi Kurultayı'nda, giderek boynumuza asılı değirmen taşı misali yerimizden kıpırdamamıza engel olan bu sorunları tartışalım çözüm üretelim diyoruz. Öncü işçiler biraraya gelip düşüncelerimizi paylaştığımızda, birlikte tartışıp, birlikte çözüm aradığımızda, şimdiki durumun bir kader olmadığını göreceğiz.

Aynı sınıfın neferleriyiz, sorunlarımız ortaktır. O halde çözümlerimiz de ortak olmak zorundadır. Kapitalistlerin arsız saldırılarını püskürtme ortak kaygısı ile biraraya gelip fikirlerimizi paylaştığımızda, çözüm üretmemiz önünde bir engel olmayacaktır. O zaman sınıf dayanışmasını yükselterek, bizi suni gerekçelerle bölenlere en anlamlı yanıtı verebileceğiz. Bu yanıtı verecek kararlığı gösterdiğimizde, asalakların saldırılarını sineye çekmemize yol açan tüm ayak bağlarından kurtulabileceğiz.

Kurultayın temel hedefi, ileri ve duyarlı işçileri biraraya getirerek, bölgemizde öncü işçi inisiyatiflerini oluşturabilmektir. Açıktır ki bu sorumluluk, sendikalı veya sendikasız bütün işyerlerindeki duyarlı öncü işçilere düşüyor. Kurultayın amacına ulaşabilmesi için öncü işçilerin özel bir rolü olacaktır.

Örgütsüzlüğü, dağınıklığı, güvensizliği kırmak istiyorsak bu uğurda çaba harcamak zorunda olduğumuz açıktır. İşte kurultay bu yönde atılmış bir adımdır. Aynı zamanda uzun bir mücadele sürecinde başlangıç halkası olacaktır.

Bu adımın başarısı için sadece yaşadığımız sorunları değil, hatta daha da önemlisi örgütlenme deneyimlerimizi, hak alma mücadelesinde önümüze çıkan engelleri, patronların kirli oyunlarını, bu deneyimlerden süzdüğümüz dersleri diğer işçi kardeşlerimizle paylaşmak için hazırlanmalıyız. Sadece kendimiz değil, ulaşabildiğimiz diğer işçi kardeşlerimizi de bu yönde çaba sarf etmeye davet etmeli, dahası bunun bir sorumluluk olduğunu hatırlatmalıyız.

Her saldırıyı ortak planlayan asalak patronlara karşı, örgütlü bir sınıf olarak çıkabilmek için, tüm ilerici, duyarlı, öncü işçileri kurultay çalışmalarında aktif bir rol almaya kurultay hazırlık komitelerine katılınaya çağırıyoruz.

Kurultay hazırlık çalışmaları devam ediyor!

Pendik bölge sanayi işçileri; saldırılara karşı dayanışma ve örgütlenme çalışmalarına devam ediyor. Öncelikle kurultay çalışmalarının ön araçlarından biri olan anket çalışmasına başladık. Anket çalışmasına bölge sanayini tanımak, sanayide yeni ilişkiler yakalamak, genel bir tablo çıkarabilmek hedefiyle başladık. Bu çerçevede yaklaşık 6 nokta belirledik. Bu noktalar, Şıhlı sanayii girişi, Kurtköy parseller, Ramazanoğlu, Koruma sanayii, Dolayoba sanayii,Kartal köprü tekstil fabrikalarıydı. Ancak gerek sanayinin özgül koşulları gerekse işçi arkadaşların korkuları anket çalışmamızı oldukça zorlayan temel nedenler arasında. Bugüne kadar belirlediğimiz noktalar içerisinde özellikle Koruma Sanayi Sitesi ve Dolayoba Sanayi Sitesi'nden verim alabildik. Diğer noktalarda ise defalarca denememize rağmen fazla verim alamadık. Anket sırasında en önemli gözlemlerimizden biri her ne kadar işçiler sorunlarını anlatmak istese de patron korkusu, işten atılma korkusu onların geri durmalarına sebep oluyor. Anket çalışması sırasında karşılaştığımız bir olay patronların işçilerin bilinçlenmesinden ne kadar korktuklarını bizlere bir kez daha gösterdi. Örneğin Koruma Sanayi Sitesi'nde öğle tatillerinde işçiler anketleri doldururken sitenin yöneticileri (aynı zamanda atölye patronları) hışımla gelerek ve anketi yapamayacağımızı söyleyerek işçiler vermek istemese de zorla anketleri işçilerin ellerinden almaya çalıştılar. Patronla yürüttüğümüz tartışmanın ardından işçi arkadaşları zor durumda bırakmamak için anketi yarıda kestik. Diğer yerlerde ise ustabaşı, patron korkusu yüzünden sohbetleri bile yarıda kesmek zorunda kaldık.

Anket çalışması dışında bültenimizin dağıtımını yaygın bir şekilde yaptık. 2000 adet bülteni Kurtköy'de Nova, Evas, Alkom, Alce, Ark, Akcam, Siteco, Aktif Metal'e, Dolayoba Sanayi Sitesi, Has Alüminyum, Koruma Sanayi Sitesi'nde iş çıkış saatlerinde dağıtımlar yaptık. Bunlar dışında Aydos, Cambaztepe, Sülüntepe, Şıhlı, Kurtköy gibi merkezlerde servis dağıtımları gerçekleştirdik.

Kartal'da Lombardini, Adel, ABB, Modital, Maltepe'de Sanel Elektronik ve işçi servislerine dağıtıldı.

Bülten dağıtımlarımız dışında ise hem dayanışma hem de kurultay öncesinde belli gündemleri tartışmak amacıyla bir piknik düzenledik. Dayanışma pikniğimize 6 işletme ve sanayi sitelerinden işçi arkadaşlarla birlikte toplam 25 kişi katıldı. Pikniğin ilk bölümü işyerlerindeki sorunlar üzerinden her işletmedeki arkadaşların anlatımlarından oluşuyordu. Tek tek işletmelerde öne çıkan gündemler tartışıldı. İkinci bölümde ise bu sorunların çözümünün örgütlenme ve bilinçlenme olduğunu bunun için bir an önce tek tek işletmelerde toplantılar düzenlemek, beraberinde geniş bir işçi toplantısı yapmanın imkanları tartışıldı ve ona uygun planlamalar yapıldı. Piknikte öne çıkan temel sorunlardan biri güven sorunuydu. Uzun uzun bu sorunun nasıl giderilebileceği üzerinden tartışmalar yapıldı. Bu tartışmaların ardından 12 kişilik bir komite oluşturuldu. Bu komite önüne işletmelerde anketler yapmak, fabrika toplantıları, bu çalışmaların besleyeceği geniş bir işçi toplantısı düzenlemek gibi hedefler koydu. Ardından sohbetlerle ve yemekle pikniğimizi sonlandırdık.

Telekom'da Özelleştirmenin Ardından...

Sürgünler Baskılar ve Hak Gaspları

Anadolu Yakası İşçi Bülteni: Özelleştirmeler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Telekom İşçisi: Bu saldırı "uluslararası sermaye" denilen emperyalistlerin aslında tüm çalışanları köleleştirme operasyonundan başka birşey değildir. Dünyada olduğu gibi ülkemizde de çok hızlı bir süreç işliyor. Daha önce "halkın malı" "kamu yararı" denilen tüm hizmetler bir bir hibe ediliyor. Sağlık, eğitim, haberleşme, enerji vb. daha birçok şey. Bu köleleştirme operasyonunun yine en acı faturası çalışanlara ve bu hizmeti alanlara kesiliyor. Mantığı belli aslında. Talan, vurgun, soygun daha ötesi yok. İşte Erdemir, işte Tüpraş bakın bakalım bunda halkın menfaatine çalışanların yararına zerrece şey var mı? Dünyanın 3. büyüğü olan Tüpraş bir yıllık karına dahi satılmamışken bunu bizlere "başarılı bir özelleştirme" "herkes kazandı" gibi kılıflara uydurarak yutturmaya çalışıyorlar. Oysa ortada tam bir vurgun duruyor. Özelliştirmenin mantığı kabaca bu. Bunun diğer tarafı ise şudur. Yani bize yansıyanları: Özelleştirme eşittir köle toplum yani örgütsüz bir işçi sınfı örgütsüz bir emekçi kesimdir. Örgütlüyken bunca hak gaspı yaşanıyordu, siz birde bundan sonra görün. Sosyal hak, sosyal kazanım bir zamanların iyi anıları gibi hatırlanacaktır.

Anadolu Yakası İşçi Bülteni: Telekom'un özelleştirilmesi sizin çalıştığınız işyerine nasıl yansıdı?

Telekom İşçisi: Özelleştirmenin mantığı bir yana bırakılırsa bizdeki hayata geçişi tam anlamıyla traji-komik bir şekilde oldu diyebilirim. Çünkü 3 Ekim'de işyerlerimize gittiğimizde "burası taşerona verildi, sizleri Pendik'e şebeke amirliğine çağırıyorlar" dediler. Bizler de gittik, orda onca işçiyi, çalışanı insan yerine koymadılar diyebilirim. Eğer tersi olsaydı bizlere açıklama yapılırdı. Yapılmadı maalesef. Üç beş kelimeyi de usulen müdür yaptı. Oysa bu iş özelleşitrmeye karşı mücadelede bir hiç kalan sendikanın işiydi yinede. Sonuçta ilk adım olarak 80 işçi ve çalışan Küçükyalı, Erenköy ve Ümraniye müdürlüklerine gönderildi. İşçilerde her safhada tedirginlik var; kalanlarda da gidenlerde de. Ama nedense anlamlı olabilecek tepkiler gelmiyor.

Anadolu Yakası İşçi Bülteni: Tüm özelleştirme süreci boyunca gerek sendika gerek işyerinde nasıl bir mücadele hattı izlendi? Yeterli miydi?

Telekom İşçisi: Telekom'un özelleştirilmesi gündeme yeni gelmedi aslında. Çok eskiden

düşünülen bir saldırıydı. Ba saldırının biraz gecikmesi çok da mücadeleden kaynaklı değil. Hele ki sendikanın mücadelesinden hiç değil. Daha doğru bir ifadeylede şöyle diyebilirim. Sendikanın hiç mücadelesi olmadı ki eksi yada yeterli diyebilelim. İllada bir mücadele sözü geçiyorsa sendika cephesinden, o da kendilerini garantiye alma mücadelesiydi. İşçiler cephesinden de öyle anlamlı, örgütlü, programlı bir mücadele verilmedi. Bir kaç müdürlükte birşeyler yaşandı ama o da geneli ne kadar kapsayabilir ki. Burada işçilerin hem sınıfsal bilinçsizlik hem de özelleştirmeye yönelik bilinçsizliğini sendika çok iyi kullandı. Adeta bizleri uyutup işyerlerimizi birilerine elleriyle sundu. Hem bu saldırıyı yapanların hem de sendikanın en büyük avantajı şuydu bence: İşyerlerimizin çok fazla dağınık olması. Çünkü böylece biz işçilerde biraraya gelemiyorduk. Bizim bu dağınıklığımızda onlara rahat bir hareket alanı sunmuş oluyordu. Onlarda bunu çok iyi kullandılar.

Anadolu Yakası İşçi Bülteni: Önümüzdeki süreçte hem Telekom'daki hem de genel olarak özelleştirme saldırılarına karşı nasıl bir mücadele hattı örülmelidir?

Telekom İşçisi: Mücadelenin sağlamlığı herşeyden önce saldırının tam olarak ne anlam ifade ettiğini anlamakla mümkündür. Çünkü bu saldırı sadece talan, çapul değildir. Bunun bir de ideolojik anlamı var ki asıl önemli olan ve kitlelerin anlayamadığı da bu yanıdır. Her yönüyle kafası net olan bir sınıf ve öncülerinin mücadelesiyle bu saldırılar boşa çıkarılabilir. Bizler şu anda bu kafa karışıklığı denilen şeylerin cezasını çekmekteyiz. Yıllardır "bana ne" deyip geçildi. "Boşver gitsin bana birşey olmaz" anlayışıyla günler tüketildi. Ve işte sonucu. Tüm ülke satılığa çıkarılmış durumda. Petkim'de olmadık, Tüpraş'da olmadık, maden ocağında olmadık, yani hep onları yalnız bıraktık ve bugün de biz yalnızız. Oysa bu tüm çalışanların, tüm emekçilerin sorunu. Bu, bu ülkenin onur sorunu. Şu an bizi bekleyende budur. Onurumuza sahip çıkacak mıyız, çıkmayacak mıyız?

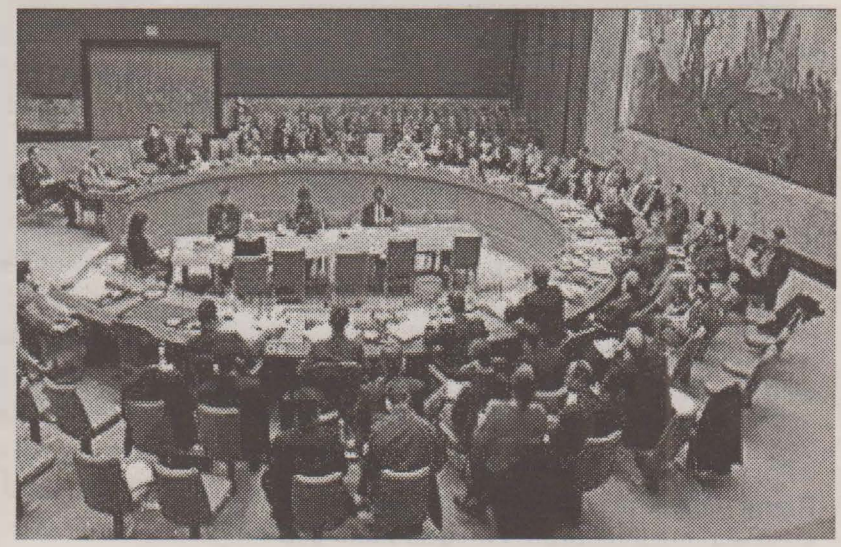
Elbetteki yönetenler en kolay, en rahat yönetme modelini bulup uyguluyor. Bu da bunun bir parçası olarak yaşanıyor. Çünkü örgütsüzlük bizleri bekleyen ilk şey olacak. Örgütsüz bir toplum olunca da sancısız bir yönetim oluyor onlar için. Yapılması gereken birçok şey sayılabilir. Ama bizler asgari anlamda enerji ve çaba sarf ederek işyerlerinde komiteler kurabiliriz. Bu o kadar da başarılması zor şey değildir. Diğer sektörlerle irtibata geçerek mücadele ağını genişletebiliriz. Bunları dahi başarabilsek inanıyorum ki çok şey değişir. Burada en çok görev biz işçilere düşmektedir. Bu iş sendikanın işi değildir. Nedeni ise sendikanın şu ana kadarki pratiğidir. Acıbadem'de "taşeron girerse kafalarını kırarız" vb.. gürleyenler bugün ortada yoktur. Satılmış olmanın, ihanetçi olmanın başka nasıl bir örneği olabilir ki. Eğer sendikamız samimiyse onlara çağrımdır gelin beraber kıralım kırılacak kafaları. Ama samimi olmadıklarını biliyoruz. Asıl kırılması gereken kafa onlarınkidir. İşçi sınıfının hedefi sınıfa karşı sınıf perspektifi olmalıdır. Köleliğin, açlığın sonu ancak böyle gelebilir. Yoksa özelleştirme olmuş yada olmamış bu o kadar da önemli değildir. Önemli olan sömürüsüz, savaşsız, sınıfsız bir dünya yaratmaktır.

Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!

AB emperyalizmi işçi sınıfına hak bahşedemez!

Sermayenin egemenliğine karşı mücadele etmeyen bir sınıf hiçbir hak kazanamaz!

Avrupa Birliği (AB), son günlerde yine en çok konuşulan konu oldu. AB'nin, 3 Ekim'de Türkiye'ye müzakere tarihi verip vermeyeceği meselesine kilitlenmiş olan sermaye cephesi 3 Ekim'den sonra müzakerelerin başlayacak olmasını bir zafer olarak nitelendirmektedir.

Büyük patronlar, fabrikatörler, işadamları, tüccarlar, bankacılar, ihracatçılar, ithalatçılar, borsa spekülatörleri... kısacası asalaklar sürüsü bir bütün halinde AB'ye girmek için yanıp tutuşuyor. Bu doğaldır. Zira onlar bu sayede karlarının artacağını varsayıyorlar.

Peki emekçilere ne oluyor?

Biliyoruz ki, işçi emekçilerin de azımsanmayacak bir kısmı AB'den medet umuyor. Herhangi bir dayanaktan yoksun bu hayalleri kuran emekçiler, işsizliğin azalacağını, ücretlerin artacağını, sosyal kazanımların iyileştirileceğini... sanıyorlar. Gerçekten öyle bir şey var mı? Kim, neye göre büyük sermeyenin birliği olan AB'nin işçi sınıfı veya emekçilere iyilik ihsan edeceğini iddia ediyor?

Sermayenin dolgun maaşlı riyakar sözcülerinin vaazlarına inanmak yerine, AB ülkelerindeki işçi emekçi kardeşlerimizin nelere maruz kaldığına bakmak daha gerçekçi olmaz mı?

Örneğin AB'nin başını çeken Fransa ile Almanya'da işçi sınıfının kazanımlarını hedef alan saldırılar son yıllarda büsbütün azgınlaşmıştır. İş haftası 5-10 saat uzatılmış, sosyal kazanımlar parça parça kemirilmiş, eğitim, sağlık gibi sosyal hizmetlerin özelleştirilmesi yönünde önemli adımlar atılmıştır. Bu saldırı furyası halen devam etmektedir. Bu ülkelerin işçi sınıfı sermayenin pervasız saldırılarına karşı defalarca greve çıkmış, alanları işgal etmiştir. Bu arada Avusturya'da da işçi sınıfı yarım asırdan sonra ilk defa greve çıkmıştır.

İşsizlik sorununa gelince. Yalnızca Almanya'da çalışma hakkından mahrum olan insan sayısının 5 milyona yaklaşmış olması, herhalde bu konu hakkında yeterli bir fikir vermeye yeter. Demek ki AB ülkelerindeki işçi sınıfının durumu pek de güllük gülistanlık değilmiş.

Bir de AB anayasasının Fransalı işçi emekçiler tarafından reddedilmesi meselesi var. Bu tercih bir tesadüf değildi, tersine Fransalı işçi emekçilerin bu anayasasının hangi sınıf için hazırlandığını bilmelerinin sonucuydu. Zira o anayasa, emekçileri "hiç"e indirgemek isteyen neo-liberal ekonomiyi, "kutsal" sayıyordu. AB anayasası, her şeyi ama her şeyi büyük tekellerin kasalarını doldurmak için yeniden şekillendirme girişimiydi. Avrupa ülkelerindeki işçi emekçileri sefilliğe mahkum etmek için çırpınan AB şeflerinin, Türkiyeli işçi emekçiler için "iyilik" düşünmesini beklemek akıl karı mı?

AB'den Türkiye'ye dönersek. "AB'ye uyum süreci" diye anılan bu yıllarda çıkarılan sayısız yasa var. Bu yasalar işçi emekçilerin yaşamına nasıl yansımıştır buna bir göz atalım. AB'ye uyum süreci içinde işsizliğe çözüm mü bulundu?

DİSK ve 12 Eylül!

12 Eylül askeri darbesinin demokratik alandaki hedeflerinin başında o dönem işçi sınıfının en sağlam örgütlerinden biri olan DİSK vardı. DİSK, devletçi ve patroncu olan Türk-İş sendikacılığına karşı işçi sınıfı için bir alternatif olarak sınıf mücadelesi sahnesine çıkmıştı. Uzlaşmacı, işbirlikçi ve sarı sendikacılık anlayışına karşı çıkmış ve kendini sarı sendikacılık karşısında DEVRİMCİ bir anlayış olarak ifadelendirmişti.

Gerçekten 70'li yıllar boyunca DİSK bir sendikanın oynayabileceği sınıfa önderlik rolünü asgari olarak oynamıştı. Ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılara karşı topyekün mücadele, öğrenci boykotlarına destek eylemleriyle DİSK işçi sınıfı içinde bir umut olma yolunu tutmuştu. Ne var ki, diğer toplumsal bölükler, siyasal partiler, her türlü hak ve özgürlüklerde olduğu gibi DİSK de 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinden nasibini almış ve kapatılmıştı. Sadece kapatılmak değil binlerce üyesi fişlenmiş, yüzlerce yöneticisi yargılanmış, hatta idamla yargılanarak yıllarca hapishanelerde yatan sendikacıları bile vardı.

12 Eylül'den 25 yıl sonraki DİSK ise tam anlamıyla yeni bir Türk-İş olmuştur. Ancak 12 Eylül öncesi mücadeleci DİSK'in mirası arkasına sığınan daha doğrusu avunan, aslında ise Türk-İş kadar sarı, Türk-İş kadar patroncu bir DİSK olmuştur. Bunu mazlum bir halkın, yaşadığı baskı, asimilasyon, yok sayma saldırıları karşısında aldığı devletçi tutumla daha net görebiliriz. 12 Eylül öncesi tüzüğüne Kürt sorununun çözümü için mücadele edileceğini ifade eden maddeyi geçiren ilk demokratik kurum olmakla övünenler şimdi aynı halkı bölücülük yapmakla suçlayabilecek kadar devletçileşmiştir.

Fakat bütün bunları yapan her sendikada olduğu gibi DİSK'de de bir grup yönetici bürokrattır. Söyledikleri sözü, aldıkları tutumu, tabanındaki üye işçilere sormamış, onların iradesini çiğnemişlerdir. Bunu yaparak güya devlete ve sermayeye şirin görünmeye çalışıyorlar. Oysa DİSK bizim, üyesi olan işçilerindir. DİSK emeğin sömürüsüne halkların sömürüsüne karşı gelmesi ve mücadele etmesi gereken bir sınıf örgütüdür. Sendikalar hiç de bir grup yönetici bürokratın saltanatını sürdürdüğü yerler değildir. DİSK'in 12 Eylül öncesi nasıl onurlu mücadeleci bir pratiği, onurlu bir tarihi varsa ve bunu DİSK üyesi işçiler yazmışlarsa, bunları yeniden yaratacak ve ileriye taşıyacak olanda yine işçilerdir.

Ücretlerle sosyal haklar mı iyileştirildi? Emekçilerin sağlık konut gibi temel ihtiyaçları mı karşılandı? İşçi emekçi çocuklarının eğitimi önündeki engeller mi kaldırıldı? Sendikalı işçi sayısı mı arttı? İşçi sınıfının grev gibi temel bir mücadele aracının fiilen yasaklanmasına mı son verildi? İşçi sınıfına sadece ücretli köleliği değil fakat kelimenin gerçek anlamında köleliği dayatan yeni iş yasasının çıkarılması mı engellendi? Emekçilerin siyasi öncüsü olan devrimcilerin F tipi hücrelere katliamlar eşliğinde kapatılmasının önüne mi geçildi? Ezilen Kürt halkı özgürlüğüne mi kavuştu...?

Sermeyenin kesintisiz bir şekilde süren pervasız saldırılarının, bu sorunları fazlasıyla ağırlaştırdığı aşikar. Zaten "uyum süreci"ni kontrol eden AB şeflerinin hiçbirinin ağzından sendika hakkı, grev hakkı, işçi sınıfının kazanımları, emekçiler için daha demokratik, daha özgürlükçü bir ortam isteyen tek kelime duyan olmuş mudur? AB şeflerinin, kimi zaman Kürt halkının sorunlarından söz etmeleri ise, bu sorunu, kirli emelleri için kullanma manevrasından başka bir anlam taşımaz.

Sermayenin "yerlisi"nden ezadan başka bir şey göremeyen işçi sınıfının, sermayenin "yabancısı"ndan medet ummaması aklın alacağı bir şey değildir. İster daha insanca bir çalışma ve yaşam uğruna olsun, isterse ücretli kölelik düzeninden tamamen kurtulmak uğruna olsun, her tutarlı sınıf mücadelesi, sermayenin hem "yerlisi"ni hem de "yabancısı"nı hedef almak zorundadır.

Serna-Seral Tekstil İşçileri Grevde...

Örgütlüysek Her Şeyiz Değilsek Hiçbir Şey!

Türk-İş'e bağlı Teksif sendikasında örgütlü Serna-Seral tekstil işçileri grevdeler. Grevlerinin 13. günü ziyaret ettiğimiz Serna-Seral işçileri adına Seral işyeri temsilcisi Suzan Gündüz'le görüştük.

Anadolu Yakası İşçi Bülteni: Bize grevin ön süreci hakkında bilgi verir misiniz?

Suzan Gündüz: 16 aydır bu mücadeleyi veriyoruz. Mücadelemiz öncelikle ekonomik taleplerle başlamıştı. İki yıldır zam almıyorduk. Sırf ekonomik taleplerle kurtuluşun olmayacağını anladık. Toplu sözleşme aşamasında idari maddelerde anlaşma sağlandı ve bu maddeler geçildi. Ancak ücrette anlaşılmadık. Patron bize ilk yıl %3 ikinci yıl ise %5 oranında zam önerdi. Biz ise iyileştirme zammı istedik, yani 470 milyon civarı ve ilk yıl %30 zam istedik. Ve görüşmeler tıkandı. Arabuluculuk sürecinde hiçbir uzlaşma olmadı, uzlaşmazlık raporu tutuldu.

Anadolu Yakası İşçi Bülteni: Sendikal örgütlenme sürecini nasıl tamamladınız? Ya da sendikal örgütlülük nasıl sağlandı?

Suzan Gündüz: İşyeri komitesinin iyi çalışması sonucunda bu örgütlülüğü ve birlikteliği elde ettik. Örgütlenmede en önemli kural gizlilik. 14 kişilik bir işyeri komitesi var. Tüm süreç boyunca alınan karalar işçilerden onay alınarak yapıldı. Gizlilik noktasında bir örnek vereyim. Sendika lafları işyerinde gezmeye başlayınca doğal olarak bizim şefi de patronlar çekmiş ve demişler "senin bölümde sendikalı olan var mı ağzını ara" demişler. Şefimiz de kesinlikle kendi bölümünde sendikalı olmadığını söylemiş. Ancak şefimizin oğlu sendikaya üye ama babasına söylemiyor. İşte böyle bir gizlilik içinde örgütlenme çalışmasını yürüttük.

Anadolu Yakası İşçi Bülteni: Şu an grev hangi aşamada? Kamuoyu desteği alıyor musunuz?

Suzan Gündüz: Şu an 72 kişi de genel karardan dolayı grevde. Bunlardan 35'i bayan 37'si ise erkek işçiler. Bizim işyerimizde erkek ne iş yapıyorsa bayan da aynı işi yapıyor. Görüyorsunuz çadırımızı kurduk. Çadırı ilk kurarken de bir dizi sorun, tartışma oldu. Polisler yasalara aykırı kuramazsınız dediler. Biz de dinlemedik tabii. Bugün hangi yasa biz işçilerden yana. Biz de yasalara takılı kalmadık. Çadırımazı yavaş yavaş büyütüyoruz. Çadırda her gece 16 kişilik bir ekip kalıyor. Kamuoyu desteğine gelince, çevre fabrikalardan işçiler ve kitle örgütlerinden gelenler var. Çevre fabrikalara süreci anlatan bildiriler dağıtıyoruz. Gelen arkadaşlar oluyor.

Anadolu Yakası İşçi Bülteni: Bugüne kadar edinilen kazanımlar ve bundan sonraki süreçten beklentiler neler? Buradan diğer işçi arkadaşlara seslenmek isterseniz ne söylersiniz?

Suzan Gündüz: Bu sadece bizim mücadelemiz değil Bu grevin kendisi işçi sınıfının kazanımı olacak. Ek olarak bireysel kurtuluş diye birşey olamaz. Sendikalı olmak örgütlü olmak değildir tek başına. Öncelikle işyerinde kendi iç örgütlülüğü sağlama almak gereklidir. Gerekli alanlarda bilinçlenmek gerekiyor. Bugün belki sözleşme imzalayamayacağız. Ekonomik anlamda bir kazanım olmayacak belki. Ancak bizler bu süreç boyunca çok şey kazandık. Ekonomik olarak bir kazınımla çıkmasak bile bilinç olarak çok şey kazandık. Bildiklerimizi herkese anlatarak, tek ses tek yumruk olarak bütün haklarımızı alabiliriz.

Kadın İşçi: Bu grev sürecinden önce işçiler olarak birbirimize karşı güven sorunumuz vardı. Daha önce yan yana bile gelmek istemediğimiz arkadaşlara şimdi arkamızı dönüp burayı, herşeyi emanet edebiliyoruz.

Erkek İşçi: Ben bu mücadeleye girdiğimde insan olduğumu hatırladım. Eve gittiğimde çocuğum slogan atıyor. "Örgütlüysek herşeyiz, değilsek hiçbir şey" diyor. Gece evde yattığımda uyuyamıyorum çadırı dünüşüyorum. Sabah geldiğimde bir bakıyorum buraya, evimiz bir oda daha genişlemiş.

Anadolu Yakası İşçi Bülteni: Son olarak ekleyeceğiniz herhangi birşey var mı?

Suzan Gündüz: İşçiler birlik olursa kazanılmayacak şey yoktur. Aslında biz büyük bir gücüz. Ancak gücümüzün farkında değiliz. Onlar bir avuç oysa biz milyonlarcayız.

Birleşen İşçiler Yenilmezler!

16 Eylül'den bu yana grevde olan Serna-Seral Tekstil işçilerinin kurdukları grev çadırı "yasal" olmadığı gerekçesiyle 30 Eylül günü polis tarafından kaldırıldı. Ancak yağan yağmurdan korunmak amacıyla 3 Ekim Pazartesi günü tekrar çadır kurmak isteyen işçilere polis bu kez gaz bombaları ve coplarla saldırarak, çadırların kurulmasını engelledi ve 14 işçiyi gözaltına aldı. İşçiler birgün sonra "polise mukavemet" gerekçesiyle çıkarıldıkları mahkemeden serbest bırakıldılar.

Bunun üzerine 5 Ekim Çarşamba günü işçilerin örgütlü olduğu Teksif Bakırköy Şubesi fabrika önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasına Yol-İş 1 nolu şube yöneticileri ve Karayolları işçileri, Deri-İş Genel Merkez yöneticileri, Eğitim-Sen ve SES'den emekçiler destek verdi. Eylemde Teksif Bakırköy Şube Başkanı ve Deri-İş Genel Başkanı birer konuşma yaptılar.

Okunan basın açıklamasında bugüne kadar gelinen süreç, grev çadırının kaldırılması ve yaşanan gözaltılar anlatıldı. Ama bu saldırıların Serna-Seral işçisini yıldıramayacağı, işçi sınıfının bu haklı ve meşru mücadelesini engelleyemeyeceği vurgulandı.

Eylem boyunca "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Yaşasın grev, yaşasın mücadelemiz!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Birleşen işçiler yenilmezler!" sloganları atıldı.

Anadolu Yakası İşçi Bülteni

Sendikalar İçindeki Çekişmelerin Tartışıldığı Verimsiz Bir Toplantı...

Birleşik Metal-İş Temsilciler Kurulu 10 Eylül'de toplandı. Altı ayda bir bütün temsilcilerin katıldığı toplantılarda Türkiye ve Dünya gündeminin dışında sermaye iktidarının işçiler üzerindeki oyunları, saldırıları tartışılır ve tabandan gelen güç yansıtılırdı. İşyerlerindeki sorunları anlatarak yönetimden çözüm getirmeleri istenir ve bütün temsilcilerle paylaşılırdı. Bu son yapılan toplantıda ise Birleşik Metal-İş genel başkanı ve sendika yönetimi olumlu bir hava çizdi ve örgütlü büyümenin olduğunu ifade etti. Sermaye iktidarının saldırılarına karşı nasıl bir mücadele hattının çizilmesi noktasında ise herhangi bir tartışma açılmadı ve doğallığında hiçbir çözüm önerisi sunulmadı.

Konuşmacıların yaptığı konuşmalardan genelde sınıf mücadelesinin büyütülmesi ve sendikal örgütlenmenin önünün açılması için mücadele çağrıları beklenirken tam tersine sendika içindeki çekişmeler ve sorunlar tartışıldı.Temsilcilerden yönetime yönelenen eleştiriler yönetim tarafından sert bir şekilde cevaplandırıldı.Temsilciler kurulu toplantısını işçi sınıfının önünü açacak, mücadele çizgisini belirleyecek bir toplantıya dönüştürmek yerine, gerek yönetim gerekse konuşan temsilciler verimsiz bir toplantıya dönüştürdüler. Yeni örgütlenen işyerlerinden gelen temsilciler bu durum karşısında kendilerinde varolan coşkuyla konuşurken şaşkınlıkları da yüzlerine yansıyordu.

Sonuç olarak yapılan bu toplantılarda tezgah başındaki işçilerin yani tabanın sorunları ve umutları yansımamıştır. İşçilerin umutları daha fazla sömürü ve hak gaspları değil yaşayabilecek ücret, haklarının korunması, yeni kazanımların elde edilmesidir. Sendikaların da bu yolda mücadele etmesi gerekir.

Birleşik Metal-İş İşyeri Temsilcisi

Çocuk emeği sömürüsüne son!

Genel olarak çocuk hakları daha özelde ise çalışan işçi çocukların durumu, birçok avrupa ülkesinin yanısıra diğer ülkeler açısından da gelişmişliğin ve demokratikleşmenin göstergesi olan kıstaslardan biri olarak değerlendiriliyor. Çocuk emeğinin en çok kullanıldığı, dolayısıyla da sömürüldüğü ülkelerin başında gelişmekte olan ve üçüncü dünya diye tanımlanan ülkeler geliyor.

Türkiye de gelişmekte olan ülkeler arasında ve de AB aday üyesi konumunda. Son 3-4 yıldır ülkede yükseltilen demokratikleşme naralarıyla çocuk işçilerin durumunu kıyasladığımızda Türkiye açısından hiç de iç açıcı bir durum olmadığını rahatlıkla görebiliyoruz. Ülkedeki çocuk işçilerin yaşadığı sorunlar nelerdir, çocuklarda çalışma yaşı kaçtır vb. soruların cevaplarını sadece 6 yıl önce yapılan bir araştırmanın verileri bize sunuyor. Ülkemizde her geçen gün daha fazla yoksullaştığımızı, soframızdan bir dilim ekmeğin daha eksildiğini hesap edersek 6 yıl sonra işçi çocukların durumununda daha kötü olduğunu şimdiden söyleyebiliriz. Türkiye'nin yasalarında 15 yaşına gelmemiş ve ilköğretimi bitirmemiş çocukların çalışması yasaklanmıştır. Bununla birlikte çocuk işçileri güvenceye almak onların bedensel ve ruhsal bütünlüğünü korumak için Türkiye'nin de altına imza attığı bir dizi uluslararası anlaşma bulunmaktadır. Özellikle İLO sözleşmesi hükümleri bu konuda daha belirleyicidir. Ancak bizzat DİE'nin verileri durumun hiç de anlaşmalara uygun olmadığını gösteriyor. Ülkede toplam çocuk sayısı 16 milyondur. Çalışma yaşı 6'ya kadar düşmüştür. 6-14 yaş arasında çalışan çocuk sayısı 511 bin, bu yaş sınırında kayıtlı çalışanların (sosyal güvencesi olanların) sayısı ise 469 bindir. Bunlar sadece bu yaş sınırına ait veriler. Ancak tablo bundan da vahim. Çocuk emeğinin en çok kullanıldığı alanlar tarım ve sanayidir. Yasalarda eğitim gören ve çalışan çocukların günde en fazla 2 saat, haftada ise 10 saat, eğitim görmeyenlerin ise günde 7, haftada 35 saat çalıştırılabileceğini belirtmiştir. Oysa kısmen çalışan çucukların bile günde 4 ile 6 saat arasında çalıştırıldığını veriler açıklıyor. Tam gün çalışan çocuklar ise günde 10 ile 14 saate kadar çalıştırılıyor. 16 milyon çocuğun 6,5 milyonu işçilik yapıyor. Bu ise toplam çalışan nüfusun %20'sine tekabül ediyor. Görüldüğü gibi çalışma yaşı 6'ya kadar düşmüş ve ezici bir çoğunluk sigortasız yada herhangi bir sosyal güvenceden yoksun çalışmaktadır. Herşeyden öte insani bütünlüğün temel bir parçası olan egitim süreçlerini yaşayamamakta, isteseler bile bu haklarını kullanamamaktadırlar.

Kuşkusuz ki durumun böyle olmasının temel nedeni sermayenin aşırı kar hırsıdır. Sermayedarlar çocuk emeğinin sınırsız sömürüsü sayesinde bir dizi vergi yükünden kurtulmakta böylece daha fazla kar elde etmektedirler. Özellikle küçük sanayi sitelerinde çocuk emeği kullanımı ve sömürüsü çok yaygın bir durumdur. Bunlardan en öne çıkanı ise bölgemizde bulunan Pendik sanayi sitesidir. Burası Türkiye'de ençok çocuk işçinin çalıştığı yerdir. Çalışma saatinin deyim yerindeyse sınırı yoktur. Buralarda azgın sömürüye küfür, hakaret ve aşağılama eşlik etmektedir. Çocuk hakları ve cocuk işçiliği AB müzakere maddelerinin başlıcaları arasında da bulunuyor. Yani Türkiye bu alanda da AB'ye girebilmek için sınav verecek. Daha 2004 yılında bununla ilğili bir mevzuat düzenlendi hali hazırda. Fakat ne AB'nin zorlamaları ne de sermaye devletinin göstermelik düzenlemeleri sorunu çözemez. Zira en demokratik AB ülkelerinde bile çocuk emeği kullanılarak koca koca holdingler yaratıldı. Türkiye'nin tekstilde ihracat şampiyonu olmasının arkasında çocuk emeğinin çok büyük bir payı var. Sermayenin çocuk emeğini kendi kar hırsının bir aracı olarak kullanmasını engellemek de ancak işçi sınıfının örgütlü militan mücadelesiyle mümkündür.

Nereye Ey Güzel İnsanlar!

Merhaba dostlar!

Günümüz dünyası kapitalizmin egemen olduğu bir dünyadır. Yaşarken ortaya çıkan görüntü her geçen gün daha da iğrenç bir hal alıyor. Kazançları uğruna kapitalist sermayenin dünyaya yozlaşmayı, özgürlük adı altında sunduğu fırsatlar geleceğimiz olan gençleri birer birer aile ortamından tutun da sosyal ahlaki ve siyasal değerlerinden koparıyor. Din, dil ve ırk farketmeden özellikle 1970'li yıllarda yaşanan ekonomik krizler sonrası bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de kültürel ahlaki ve siyasi çöküntüler meydana getirmiştir. Başta yozlaşma eğitim kurumlarına, sosyal faaliyetlere yansımıştır. Kapitalizmin getirdiği sömürgeci sisteme uyarak, devrimci kimlik adı altında üç maymunu oynayarak emek mücadelesinden vazgeçip, manevi değerlerini unutup maddi değerleri ön plana çıkararak, burjuvalaşıp kapitalist güçlere destek vermek için mücadele ediyorlar.

Geçmişe ihanet olarak, geleceğimiz olan gençleri de yozlaşmaya itiyorlar. Gerek görsel, gerek yazılı basın ve sanal hayat yaşam tarzıyla hedeflerine ulaşıyorlar gibi. Dostlar yaşadığımız kentlerden mahallelerden tutunda yaşam tarzına kadar değişen, ne istediğini bilmeyen insanları görmemezlikten gelemeyiz. Emek mücadelesini ve devrimci kimliğini unutup sınırsız teknoloji, yoz yaşam, yoz kültür ve sanal hayattan özenip bataklığa saplanarak. En insani ahlak değerlerinden ve sınıf bilincinden ödün veren, geleceğimiz olan gençlerimizi sokak, kafe bar gibi uyuşturucu ortamlarından alarak, yaşam sevincini sınıf bilincini ve emek mücadelesini onurlu yaşam kültürünü kazandırmamız gerekiyor.

Bu sorunların yaşandığı bölgelerden biri de Kartal. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki bu bölgenin devrimci mücadele veren bir geçmişi var. Son yerel seçimlerle beraber halk deyimiyle Kartal martıya dönüştü. Sömürgecilerin, hırsızların, fuhuşun ve benzeri olayların baş gösterdiği alanlardan biri olarak artık anılmaya başlandı. Çünkü sistem çalışan beyin yerine çalışmayan sorgulamayan beyinler istiyor. Gelecekte sorgulanmasın diye Kartal gençliğinin sınıf, emek ve devrimci kimliğini benimsemesi gerekmiyor mu? Buna seyirci olarak daha ne kadar bakacağız. Önce kendimizi yargılayıp devrimciliği teoride mi, yoksa pratikte mi yaşıyoruz karar vermemiz gerekiyor. Geçmişi ve geleceğimizi sahiplenmek için, nereye ey güzel insanlar deyip artık kopan halkaların birleşmesi gerekmiyor mu?

Kartal'dan bir metal işçisi

Kurultayı sınıf hareketinin geleceği açısından önemli görüyoruz!

Son yıllarda sınıf hareketinin alabildiğine gerilediği, sistemin bütün güç odaklarıyla işçi sınıfına saldırdığı bir dönemden geçiyoruz. Bu şartlarda yapılması planlanan işçi kurultayını sınıf hareketinin geleceği açısından çok önemli görüyoruz.

Başarı, geçmişteki hataların tekrarlanmamasında yatmaktadır. Dün kalabalakların alanları doldurduğu dönemlerde, dar kadroculuk anlayışıyla hareket etmenin sıkıntılarını, alanların boşaldığını görünce çok daha iyi anlıyoruz.

Hedefe doğru yol alırken yaşanan yol kazalarına pratik çözüm üretmek yerine, derin felsefi ideolojik cevap verme çabaları, sınıf bilincinin oluşmasındaki sürekliliği olumsuz yönde etkilemiş, dünün işçi önderlerinin bugünün sendika ağaları olarak karşımıza çıkmasına da sebep olmuştur.

Kurultaylar, sorunların tartışıldığı ve çözüm önerilerinin sunulduğu özgür platformlardır. Ama biz işçiler artık sorunlarımızı tartışmaktan çok çözüm önerilerinin ortaya konulması noktasında "irade" belirlemeliyiz. Çünkü emperyalizmin saldırıları ülkemizde ulusal olmaktan çok, küresel bir mahiyet arzetmekte ve çok hızlı yol almaktadır. Bunlara bakıp hala meleklerin cinsiyetlerini tartışırsak hiçbir yol alamayız.

Sendika ağalarının sendikal stratejileri belirlediği günümüzde, kurultayın bu oligarşik yapıya karşı ne yapılması gerektiğini ayrıca tartışması lazım. Sendikal bürokrasiye karşı mücadaleyi temel önemde bir gündem maddesi olarak önüne koymalıdır. Sınıf hareketinin önünde bir dalgakıran rolü oynayan bu yapı çökmedikçe, korkarız ki mücadele istenilen seviyeye hiçbir zaman çıkamayacaktır.

Kurultay yaklaşımımız sınfsal bir perspektifle ele alınmalıdır. Her siyasal düşünceyi kucaklayan asgari müştereklerimiz, unutulmamalıdır ki, emekçi olmamızdan kaynaklanmaktadır.

Köy Hizmetleri'nden İşçiler

Özelleştirme talanına,

AB aldatmacasına karşı

Örgütlü mücadeleye!

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 246 Fiyatı: 250 000 TL(25 YKR) * Ekim 2005 * **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** * Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 * **Baskı:** Özdemir Mat. / İST